

שקבלנו הוראות מרן, ולא מצי המוחזק לטעון קים לי נגד מרן, בהגלות נגלות דברי הראשונים שפסקו דלא כמרן, אין להוציא מן המוחזק, כי אכן טענינו ליה שלפי דברי הראשונים יכול לומר קים לי, שלא להוציא מן המוחזק. וע' להכנה"ג בשו"ת בעי חו"מ (סי' עג דף עז ע"ד) שכתב בשם המבי"ט, דהאידנא דנתפשטה טענת קים לי, נראה שכל דיון שדן להוציא ממון מהמוחזק שהיה יכול לטעון קים לי, חשיב טועה בדבר משנה וחוזר. ע"ש. ואפילו להחולקים דס"ל קם דינא, לכתחלה מיהא אג טענינו ליה טענת קים לי, וכמ"ש הכנה"ג חו"מ מה"ת (סי' רמו הגב"י אות כז), ומרן החיד"א בברכי יוסף חו"מ (סי' כה סק"ח), דשפיר מצינן לטעון קים לי בעד המוחזק, אע"ג דאיהו לא טעין קים לי. ע"ש. (וע"ע בשו"ת יביע אומר ח"ז חו"מ סי' ד אות ה והלאה). ומוקמינן ממונא אחזקת מריה.

כג שבט תשס"ד

רבנו הזכיר בתשובה (שהובאה לעיל כ שבט), בלשון הזה: וכיו"ב כתב הגאון דברי אמת בתשובה (סוף סי' ג), בנידונו, שאילו היה התרומת הדשן רואה דברי מהר"ח אור זרוע שכתב היפך דבריו, לא היה חולק עליו. ע"ש. ואחרי שרבנו כתב זאת, אמר לי, שהתרומת הדשן היה גדול יותר ממהר"ח אור זרוע, ואין להשוות הפסקים של התרומת הדשן לפסקים של מהר"ח אור זרוע, כי הפסקים של התרומת הדשן יותר חשובים, אבל המהר"ח אור זרוע היה קודם לו.

בימים אלו לא נמצאים הרב משה ובני ביתו בבית, ושמתי לב כבר פעמיים שהיה קודם צלצול בדלת ורבנו ביקש לבדוק מי בדלת, וכן היה טלפון ורבנו ביקש לבדוק מי בטלפון, מה שלא עשה קודם אף פעם.

כד שבט תשס"ד

רבנו ביקש ממני להביא לו ספר צידה לדרך על התורה, ואמר לי שהמחבר צידה לדרך הוא המחבר של שו"ת באר שבע, והיה גאון גדול, הוא תלמידו של הלבוש, והיה כנראה בצפת, וכשכתב את הספר קיבל הסכמה מהרב סלימאן אוחנה, אפילו שהיה ספרדי. והוסיף רבנו שבצעירותו הרבה למד בו.

עבודת הגרשוני היה חתנו של הצמח צדק קרוכמל, ורבנו אומר שעבודת הגרשוני היה יותר גדול ממנו, למרות שהיה מתבטל לפניו.

רבנו כתב דבר מסויים, וראה שכיוון לדברי הרב שמשון פולונסקי, ואמר ברוך השם שכיוונתי לדברי רבי שמשון פולונסקי שהיה אביר באבירים, ורבנו הוסיף שהוא היה יודע את ספר המלחמות בעל פה, כי רבנו עצמו היה מסתכל בספר והרב פולונסקי היה אומר בעל פה את כל דברי המלחמות, מלה במלה. והרב פולונסקי בעצמו היה אומר לרבנו "תלמד בספרי הספרדים" והוסיף שהיה יודע בעל פה את ספר מחנה אפרים.

ל שבט תשס"ד

ביום ששי האחרון הרב משה בנו של רבנו דיבר עם רבנו על השמות שמוזכרים בתשובות באבן העזר ביביע אומר חלק י, וביקש לכתוב אותם בראשי תיבות, שלא ידעו בדיוק מי האנשים, ורבנו הסכים לזה, אבל היום אמר לי רבנו שלא לכתוב ראשי תיבות אלא להשאיר את זה כך, והביא לי ראייה מספר חיים ושלוש שכתוב שם מקרה על אדם שזינה וכתוב השם שלו, ובסוף התשובה כתוב שבנו ממזר וכו'. ועוד סיפר לי רבנו שבספר ישא איש לרב אלישר מספר על שוחט ששמו שאל סתהון דבאח וכתב את שמו בפירוש, וסיפר על דברים רעים שעשה, ושהוא פסול לשחוט וכו', ואותו אדם נסע לארגנטינה ונעשה רב ראשי בארגנטינה (חיבר ספר דיבר שאול), והוא זה שעשה את התקנה שלא לקבל גרים בארגנטינה. ואף אחד לא פצה פה על זה שרשום שם השם שלו.

א אדר תשס"ד

סיפר לנו רבנו איך שהיה יושב בבית הדין בירושלים עם הרב ולדינברג ועם הרב קאפח, ורבנו אומר שזה נקרא שבע שנים הטובות. רבנו אמר שמאד נהנה בזמן שהיה יושב איתם בבית הדין כל יום חמש שעות, יותר (זמן) ממה שאדם נמצא עם אשתו. וסיפר לנו רבנו שפעם אחת הם פסקו בענין מזונות בצורה מסוימת ורבנו לא הסכים איתם, אבל בכל זאת חתם בשקט על פסק הדין, וכתב "ניתן ברוב דעות". ואח"כ כשהיה גם הפוך חתם הרב ולדינברג בשקט "ניתן ברוב דעות", וסיפר רבנו שהספרא דדיינא הרב עדס, אמר אח"כ